

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

NR. 1673 PSG
DATA 14.07.2011

Biroul permanent al Senatului
Bp 318 27.07.2011

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege privind modificarea art. 7 alin. (4) din O.U.G. 119/2007, privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale*”, inițiată de domnul deputat Gabriel Tița-Nicolescu – Grupul parlamentar al PSD (Bp. 318/2011).

I. Principalele reglementări

Această propunere legislativă are ca obiect de reglementare modificarea art. 7 alin. (4) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul instituirii regulii în conformitate cu care, în materia supusă reglementării, nedepunerea întâmpinării în termenul stabilit de lege va fi considerată de instanța de judecată ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului.

În prezent, acest lucru este lăsat la aprecierea instanței.

II. Observații

1. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007* instituie o procedură judiciară simplificată (similară celei prevăzute de *Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, cu modificările și completările ulterioare*) pentru obținerea de către comerciantul-creditor a titlului executoriu ce are ca obiect creanța constând în prețul mărfurilor/serviciilor furnizate.

Așadar, actul normativ menționat lărgeste sfera de aplicare a *Ordonanței Guvernului nr. 5/2001*, la creanțe necontestate care nu sunt constatate, în mod necesar, printr-un înscris, realizând transpunerea *Directivei 2000/35/CE privind combaterea întârzierii plăților în tranzacțiile comerciale*.

Potrivit formei actuale a art. 7 alin. (4) teza finală din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007*, în cazul nedeunerii întâmpinării, instanța poate considera aceasta ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului. Aceste dispoziții legale consacră rolul activ al instanței de judecată în cadrul acestei proceduri speciale în materia executării creanțelor, legiuitorul lăsând la aprecierea acesteia ca, în funcție de circumstanțele concrete ale cauzei, să aprecieze dacă poate să considere că nedeunerea întâmpinării de către debitor poate să valoreze o recunoaștere a pretențiilor reclamantului.

Prin urmare, dispozițiile legale criticate nu sunt decât aplicații particulare ale principiului rolului activ al judecătorului, consacrat implicit în cadrul art. 129 din *Codul de procedură civilă*, textul de lege permițând instanței de judecată să stăruie în efectuarea plății de către debitor, să încerce, în condițiile legii, să ajungă la o înțelegere a părților asupra modalității de plată sau să considere, raportându-se de fiecare dată la situația de fapt concretă și la circumstanțele fiecărei cauze în parte, că nedeunerea întâmpinării valorează recunoașterea pretențiilor creditorului.

2. De asemenea, arătăm că soluția propusă de textul actual, care consacră rolul activ al judecătorului și care lasă la aprecierea acestuia anumite situații de fapt, oferă o mai mare siguranță în ceea ce privește stabilitatea raporturilor de drept substanțial dintre părți, spre deosebire de sistemul în care judecătorul nu ar avea posibilitatea să intervină activ în desfășurarea procesului, astfel cum acesta este propus de inițiatorul propunerii legislative. Totodată, rolul activ al instanței de judecată, manifestat pe tot parcursul procedurilor judiciare, constituie o premisă deosebit de importantă pentru aflarea adevărului, asigurându-se, în același timp, un echilibru procesual între părțile din proces, garantându-le acestora dreptul la apărare.

Astfel, considerăm că soluția propusă de inițiator instituie o sancțiune disproportionată în sarcina debitorului care nu a depus întâmpinarea,

restrângându-i acestuia, în mod nejustificat, dreptul la apărare și instituind, în mod nefundamentat, o prezumție *iuris et de iure* de recunoaștere a pretențiilor creditorului. În același timp, textul propus restrânge dreptul de apreciere al judecătorului la simpla constatare a operării recunoașterii pretențiilor creditorului prin simplul fapt al nedepunerii întâmpinării, fără a-i mai acorda acestuia posibilitatea de a lua o decizie raportându-se la circumstanțele concrete ale fiecărei cauze în parte.

Totodată, textul dublează sancțiunea prevăzută deja în cadrul art. 7 alin. (4), potrivit căruia „*debitorul este obligat să depună întâmpinare, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică*”.

3. Nu în ultimul rând, arătăm că soluția actuală prevăzută de *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007* a fost preluată și în *Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă*. Astfel, potrivit art. 1004 alin. (3) din noul *Cod de procedură civilă* „*în citație se va preciza că debitorul este obligat să depună întâmpinare cu cel puțin 3 zile înaintea termenului de judecată, făcându-se mențiune că, în cazul nedepunerii întâmpinării, instanța, față de împrejurările cauzei, poate considera aceasta ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului*”.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă,

Emil BOC

Domnului senator **Mircea Dan GEOANĂ**

Președintele Senatului